

Ioan Mazilu-Crângașu**Biblică**

E supărat și vântul și noaptea e mahmură,
Se-adună și cresc norii ca zidul chinezesc,
Canalele vomită mizerii și scursură
Iar tunete-nvrăjbite smerenii poruncesc.

În valuri, infanterii de ploaie-ncercuiesc,
Din uriaș, orașul e-o tragică palustră.
La sânul mamei tremur copiii și scâncesc,
Bătrânii, de păcate pe cei mai tineri muștră.

În fălcile de ape, ca o fragilă crustă,
Palate în cuirase de fier și aur pier...
Se-naltă iarăși mâini în rugăciunea frustă,
Nădejdea mântuirii de-adâncul temnicer.

Prin noaptea grea de nopți, cereasca urlătoare,
Sugrumă orice geamăt implorator de soare.

Blestem

Moto: „Sătenii – străinii așa numitei
culturi – țin una și bună: nu se iau
după toată umbra“

Ion Codru DRĂGUȘANU

În miezul lunii sau pe la extreme,
Răzleți, dar sub ascunsă ocrotire,
Groși, sumbrii, de aluat subțire,
Trăiesc și arbori ce rodesc blesteme.

Iar printre semeni de aceeași fire,
După alt rod plăcându-le să-i cheme,
Aceștia, mai târziu sau mai devreme,
Iveau otrăvicioasa lor menire.

Furând lumina, hrana altor, omul,
Rărunchilor țărâni smulse pomul
Și-l bucății de iarna ce-o să vie...

Dar cenușarul blestemă și focul –
Avanului, găsindu-i-se locul,
Îi zise omul: du-te pe pustie!...

Blestem II

Iubim bolnav spitalul nevăzut
Cu doctori nevăzuți, atopputernici,
Și, sănătoși, îngenunchem la sfetnici
Cunoscători la boli ce n-am avut.

Ei spun că noi bolnavi ne-am și născut,
Astfel, să-i ascultăm umili, cucernici;
Chiar umbra veche nu poți s-o revendici
Fiind semnul unui morb necunoscut.

Ei, generoși în leacuri absolute –
Noi, capete-ndărătnice și brute
Cu răni prin care-n veacuri am trecut...

Noi, doar un biet popor de oi pierdute
Și orbi la-naltul bine ce ne-au vrut,
Vom plânge bunătatea de temut.

Civilizația șenilei

Melancolii cu laser mă străpung,
Computerul celule-mi masacrează;
Un satelit inoculează stază
Din practicele doctorului Jung.

Mi-e smulsă limba, aruncată-n strung,
Creierul forțat mi-l rabotează –
Sunt pregătit pentru o nouă fază:
La semi-automate să ajung.

De-un calendar ocult sunt programat
Sub sonde spațiale cu X-ray;
Plafon permis, orizontalizat,
Cu orice asperitate să închei.

Progresul nu îngăduie rabat –
Salut Civilizația Șenilei!

**Inscripție pe un tablou
de Manet**

Purtam melon, surtuc și jambiere,
Flanam prin Montparnasse și prin Montmartre
(pantoful stâng în burtă era spart)
Lăsând în voie matele să zbiere.

Nu mă plimbam în mână cu Descartes
Și nici nu alergam să fac avere –
Adulmecam absintul prin unghere
Și-nchiriam amor pe Pont des Arts.

Ciupeam un ban pozând pentru desene
La diletanți, pe malul recii Sene
Pe când iubeam o bască, pe Dolères,

Aveam, pe-atunci, o masă fiecare,
Din Butte întreg Parisul la picioare,
Iar noi visam.. O tempora, o mores!

Vae victis!

Sunteți atât de singure, Femei!
Ați devenit doar frumuseți urâte
Când spânzurați de gâtul unei brute
C-o mână prinsă-n buzunarul ei.

Din porii de pe trup vă sar scânteii,
Mimați extaz, dar sunteți surdomute;
Pe paricopitate și cornute
Le faceți să se simtă mândrii zei.

Așa cădeți din ce în ce mai jos
Și trupul vostru tânăr și frumos
Ca o mașină lux la vremea ei...

Va scoate fum din ce în ce mai gros
Și-ați vrea s-o dați acum pe câțiva lei,
Dar, sunteți tot mai singure, femeii!

Quasi una fantasia III

Figura ta suavă, pală, blondă,
Sorbind orice lucru cu plăcere –
Când de-o spumoasă, veselă facondă,
Când de-o întomnică tăcere...

Sub pleoapa ta, minusculă rotundă,
E-un rapt de lume-n clocot, incitantă,
Spre care-ndrepti incognito o sondă
Cu falsă sficiune debutantă...

Cuvântul fasonat de gura rondă
E pernă, hidromel; e cult și vargă
Vibrând torid în senzuală frondă
Și oarbe căutări... Avid aleargă

Frisoane de fecioară pudibondă
Prin carnea ta – perpetuu vagabondă.

Mecanica iubirii

Un scârțâit, o frână, o piesă s-a stricat
Iubirii noastre vechi, motorul e bătrân;
Icnea, noi l-am simțit, dar nici nu l-am cruțat,
Urcând, gema agonice și ne-neca în fum.

Târât, împins și tras prin gropi și prin noroaie
L-am ambalat la maxim sleindu-l de puteri;
Viteza-i din trecut a obosit, se-nmoaie
Și nu cred că e-n stare de noi re-învieri.

Lichidul combustibil pe cale de-a seca
L-am diluat, și unul și altul, în secret;
Nervuri șerpuitoare și ticăloase ca
Un neoplasm, rugina înaintează-ncet...

Îi ascultăm răsuflu, se stinge lent, ușor,
Și-un ultim zvâcnet parcă imploră: „Ajutor!“.

Bătrânii

Puțini, cum suntem azi, doar biete cioturi,
Atrași de gropi, de șanturi și canale,
Sortite cu gunoiul să le mături
Când drumul lor este, fatal, la vale...

Mergem căznit, ca-n uriașe-omături,
Plumbi de dispreț lovindu-ne-n rafale;
Din patru zări se-aud porunci: „În lături!“
Și-un râs de iad din spate ne prăvale.

Suntem ca niște saci umpluți cu oase
Chircite, -nfrigate și bolnave,
Cu picături de sânge-abea rămase
În dulci-amare ultime zăbave.

Suntem doar apariții păguboase
În plin azurul tinereții brave.

Cimitirul

Străbat oceanele, Uralii, Anzii,
Sahare strâng sub aripile mici –
Aici se-ntorc să moară rândunici,
Aici se-ntorc să moară goelanzii.

Rechinii vin și ei să moară aici,
Senili și cerșetori se-ntorc briganzii;
Neurastenici triști, ca și bastarzii
Sau uriașii deveniți pitici.

Și tineri se întorc, îmbătrâniți,
Ce-au vrut să-nghită lumea-ntr-o sorbire,
Și racle cu eroi și troglodiți
Se-ntorc la cea din urmă ispășire.

În lutu-acestei țări adăpostiți,
Ca-n cel mai mare dintre cimitire.